

‘IK HEB OP HET PODIUM NIET VEEL GÊNE’

Joukje Akveld voelt acteurs en actrices aan de tand. In een serie vragen en antwoorden probeert ze de kern van hun kunstenaarschap bloot te leggen. Deze tweede editie: Abke Haring (1978), sinds 2010 als actrice en theatermaker verbonden aan het Toneelhuis in Antwerpen. Dit seizoen speelt ze de hoofdrol in *Hamlet vs Hamlet*.

FOTO KRIS DEWITTE VRAGEN JOUKJE AKVELD

Waar ontmoeten de acteur Abke Haring en de theatermaker Abke Haring elkaar?

‘In mij, ik ben hetzelfde.’

Als theatermaker kun je zelf bepalen wat je als acteur op het toneel moet doen. Welke dingen zul je jezelf nooit laten doen?

‘Het is fijn om jezelf te kunnen uitdagen, om dingen te doen die je nooit gedacht had te doen. Er is niets wat ik per se niet wil doen. Als iets klopt op het toneel kan het.’

Als je als theatermaker een tekst schrijft die je zelf zult spelen, houd je dan al rekening met de actrice die je bent?

‘Als ik schrijf voor spelers weet ik sowieso graag wie ze zijn, hoe ze spreken. Dat schrijft veel fijner dan als je ze niet kent. Als ik voor mezelf schrijf, spreek ik de woorden vaak hardop uit. Zo ontstaat soms al een ritme.’

Wat mis je als acteur wat je in het theater maken wel vindt?

‘Als ik zelf iets maak, dan bouw ik het op van nul tot iets wat af is. Het hele stuk: hoe het eruit ziet, hoe het klinkt, wat er gezegd wordt, alles. Dat is fantastisch. Het werkproces is heel intens, maar op een andere manier dan als ik als actrice in een stuk van iemand anders speel. Het is eigenlijk moeilijk met elkaar te vergelijken. Het werken aan eigen werk is een periode heel alleen en dan een periode heel erg samen met de ontwerpers van het decor, licht, geluid en de spelers. Een hele trip; tot het eind ben je verantwoordelijk

voor het wel en wee. Als acteur voel ik me lossier, een radar in een geheel, maar het is absoluut niet minder intens. Het vraagt allebei om overgave.’

Ben je wel eens de controle verloren op het toneel?

‘Nee, nog nooit.’

Wat is je gênantste moment op het toneel?

‘Ik heb op het podium niet veel gêne.’

Ik vermoed dat je als acteur een bepaalde chemie met een tegenspeler kunt faken, maar echte chemie moet iets anders zijn. Kun je een voorstelling of scène noemen waarin de chemie met je tegenspeler zo goed was dat alles op z'n plek viel? Wat gebeurt er op zo'n moment?

‘Ik heb samen met Walter Bart een voorstelling van Joachim Robbrecht en Sara Moeremans gespeeld, *Ijs*. We voelden elkaar heel goed aan. Wat er dan gebeurt kan ik moeilijk benoemen. Het is vooral een heel vertrouwd gevoel dat je samen, zonder dat je erover hoeft te spreken, alles aangaat wat het moment biedt. Als je dat samen kunt doen is dat super.’

Wie is je grote voorbeeld in de toneelwereld?

‘Ik vind wat Romeo Castellucci maakt bijzonder. Wat hij doet met beeld, geluid, beweging en taal vind ik top. Het raakt mij op een niveau waar je moeilijk over kunt spreken. Ik zou hem niet als voorbeeld willen noemen maar wel als iemand die me inspireert. Sowieso heb ik niet veel voorbeelden. Wel kan ik mensen bewonderen. Soms niet eens om wat

ze doen, maar om h oe ze het doen. Met volharding en vertrouwen of juist heel onzeker, maar dan prachtig kwetsbaar werk makend.’

Method acting of juist niet?

‘Wat is method acting precies? Dat je helemaal in je rol duikt en je naar die rol gaat gedragen? Dat je je haar laat groeien en precies eet wat die rol zou eten? Tja. Je kunt alleen maar vanuit jezelf acteren, met je eigen gevoel en verbeelding. In het moment. Dus nee, geen method acting. Maar ook: ja natuurlijk, method acting. Alles wat je dicht bij een verbeelding brengt kun je gebruiken.’

Zijn er dingen die je op toneel principieel niet doet?

‘Nee.’

Wat moet een regisseur niet doen om jou niet tegen zich in het harnas te jagen?

‘Me de hele tijd verbeteren. Het voor doen. Nog nooit gebeurd trouwens, goddank.’

Welk theaterkostuum zou je in je eigen kledingkast willen hebben?

‘Alle Nikes die ik gebruikte in *Hoop*, *Hout* en *Trainer*.’

Ze zeggen dat seks op toneel niet werkt. Ben je het daar mee eens?

‘Dat ligt aan de context. Ik heb in New York een stuk gezien waarbij het publiek tussen de spelers zat. Er werd door de acteurs ontzettend wild gevreeën met echt naakt. Ik was in de war. Het was openlijk ontzettend sexy. Geen idee wat ik ermee moest. Ik denk dat dat precies is wat ze wilden, dus het werkte helemaal.’

